

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**DE VITA || ET MORIBVS IGNA-||TII LOIOLAE,|| QVI
SOCIETATEM IESV || fundauit, Libri III.|| Auctore Ioanne
Petro Maffeio, pres-||bytero Societatis eiusdem.|| Ex
auctoritate superiorum.||**

Maffei, Giovanni Pietro

Köln, 1585

VD16 M 110

Patres in varia loca Pontificis iussu discedunt. Cap. X.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68259)

ximo primùm Apostolica auctoritate
fancienda atque approbanda proponere
ret; deinde vt eadem ipse postea per o-
tium fusius explicaret ordinaretque,
& quàm accommodatissimas ad Soci-
etatis vocationem & spiritum leges ca-
nonesque perscriberet.

*Patres in varia loca Pontificis iussu disce-
dunt. Cap. X.*

SVB hæc ferme decreta, Pōtifex Ma-
ximus aliquot operarios ab Ignat-
tio in varias agri Ecclesiastici vineas
postulauit. Id nostræ Societati fuit A-
postolicæ peregrinationis exordium.
Rainutio Farnesio Cardinali, eximia
spe summæ virtutis adolescenti (qui
multo deinde post, matura virtute vir,
Bononiensis Episcopus obiit) per eos
dies cum amplissima potestate legatio
Parmensis obuenerat. Huic, Pontificis
iussu, legationis comites, & rerū spiri-
tualiū administri duo, Petrus Faber, &
Iacobus Laines ab Ignatio dati: Senas ve-
ro in Erruriā, Paschasius ad instauran-
dam sacri cuiusdam cœnobij discipli-
nam ab eodem Pontifice missus est. In
Aena-

Aenariam seu Inarimē insulam, pacificationis gratia non leuis momenti, Nicolaus Bobadilla: Brixiam in Cenomā nos ditionis Venetæ, Claudius Iaius grauib; item de causis abiit. Ac per idipsum tempus etiam in extremas terras primum Societati patuit aditus.

Brasilicam oram, & præterea quidquid inter inaccessum olim Bonæ spei promontorium, vltimosque Sinas interiacet maritimi tractus, Indo & Gange superato, Lusitani, armatis classibus; ante annos aliquot, ingenti ausu & labore, æque fortiter ac feliciter aperuerant. neque Ioannem hoc nomine tertium Lusitanicæ Regem insigni virtute ac pietate virū, vlla magis angebat cura, quā vt barbaras illas nationes à misera dæmonum seruitute ad vnius veri Dei notitiam cultumque; traduceret. atque ob idipsum, quos in ea mitteret loca præcones Euāgelij, & moribus & eruditione præstantes, tota Europa impendio conquirebat. Eius rei conscius Iacobus Gouea, is qui Parisijs in ipso virgarum periculo singularem Ignatij fidem virtutemque, ingēti cū admira-

tione cognorat, proculdubio statuit,
 illum & socios ad Indicam expeditio-
 nem fore quàm accommodatissimos,
 quoniam quidem ab Hierosolymæ ac-
 cessu bello impediti, quemadmodum
 audierat, in Italia substitissent. Neque
 tamen quidquam eius cōsiliij ratus im-
 pertiendum Regi, antequam ipsius I-
 gnatij voluntatem explorasset, pro a-
 micitia ad illum scribit, quàm libente
 Lusitaniæ Rege, quàm spatiosus bono-
 rum industriæ pietatiq; campus in In-
 dia pateat. sibi quidem, quando illum
 & socios ab Hierosolymitana curatio-
 ne arceat bellum, sanctissimis ipsorum
 studijs prouinciam in primis aptam vi-
 deri. Si conditio placeat, vltro semet a-
 pud Regem totius negotij fore inter-
 pretem pollicetur. Ad ea, cum gratia-
 rum actione rescripsit Ignatius, neque
 se, neque socios esse iam sui iuris, quip-
 pe qui summo Christi Vicario semet-
 ipsi perpetuo nexu Obedientiæ man-
 cipassent. proinde agendum esse cum
 Romano Pontifice quidquid ille iuss-
 isset, id vero sine mora facturos. Quo
 accepto responso Gouea, cum facile
 spe

speraret à Pontifice impetrari posse; rē
 totam Regi suo per litteras aperit, ip-
 sumque exemplar epistolæ Ignatij ad
 eum mittit, cum summis illius & soci-
 orum laudibus, etiam atque etiam sua-
 dens, vt eiusmodi virorum opera po-
 tissimum vtatur, neu tam præclaram
 occasionem elabi patiatur è manibus,
 cui similem fortasse nullam sit in po-
 sterum habiturus. Haud incassum ad-
 hibita hortatio. quippè Rex & sua spō
 te iam incitat⁹, & Gouæ talis viri mo-
 nitus & auctoritate permotus, confe-
 ssim Petro Mascarenia, suo apud Pon-
 tificem maximū Oratori mandat mox
 in Lusitaniam redituro, det operam
 vt quàm plurimos ex Ignatij discipli-
 na secum deducat, Euāgelij causa mit-
 tendos in Indiam, eaque de re cum I-
 gnatio quàm primum agat: si res cum
 illo minus procedat, omni conatu cū
 ipso Pontifice transigat. vtique, ne si-
 ne tali comitatu reuertatur ad se. Hoc
 tam seuero mandato legatus accepto,
 sine cunctatione Ignatium conuenit,
 ac pauca præfatus (vt fit) conciliandæ
 beneuolentiæ; mandatum sui Regis

exponit, Patresque minimum sex in missionem Indicam postulat. Ad quæ ille submissa oratione, tam honorifico Regis de se iudicio gratias cum egisset, eadem ferme quæ ad Goueam respondit: quod ab se petatur, totum id è summi Pontificis voluntate imperioque pendere. qui tamē, si, quid ego sentiam quæris (inquit Ignatius) vnum aut alterum fortasse tibi concesserit, plures vero nequaquam. At ille cum nihilominus in eodem postulato persisteret, Dei fidem & hominum testans, nullam operam collocari fructuosis posse; tum Ignatius, quasi futura præsigniens, familiari ac placido vultu: Deus, inquit, meliora, clarissime orator quippè si è tam exiguo numero, sex vnam dumtaxat in prouinciam demas quantulum, quæso, reliquo terrarum orbi supererit? Neque tamen id circo ille ab incepto desistit. quoniam Ignatium flecti posse diffidat, ad ipsum adit Pontificem, narrat quid sibi ab Rege mandatum sit, suppliciter etiam atque etiam obsecrans, ne in tam honesta causa, tamq; pia, frustrari se, Regemq; suum

con-

concepra peropportuni subsidij spe patiat. Hic Pontifex, quamquam lætus ab vrbe Roma potissimum, vt par erat, peti sacri Euangelij nuntios, & insuper, tanto Regi, tamque de Romana Ecclesia bene merito gratificari vehementer exoptans; tamen, vt in tali negotio, ne videlicet seruis Dei ad omne paratis obsequium abuti pro potestate videretur (qua erat lenitate ac sapientia vir) audito legato, rem ipsam probauit, de numero ad arbitrium reiecit Ignatij. Is proinde (sane quàm ægre ferente Mascarenia, neque tamen aspernante quod datum est) post multas in eam rem fusas ad superos preces, quæ admodum antea significauerat, duos dumtaxat glorioso muneri destinauit: Simonem Rodericum Lusitanum, & Nicolaum Bobadillam, qui cum idcirco Romam euocatus, grauiter ischia de laboraret: neque legatus Regius maturo iam reditu exspectare diutius posset, ægro Bobadillæ, sibi que vicem ereptam dolenti, Franciscus Xauerus repente sufficitur. Erat omnino laboriosa prouincia, iterque longinquus: &

N 4 cum

cum fere nullam in spem reditus, tum vero in apertum poenè quotidie vitæ discrimen. Sed quæ alios ab eiusmodi consilio retardassent, ea ipsa incitamentum fuere Patribus, cum se quisque talis forte præ cæteris beatum existimaret. Ac Simon quidem parata in Lusitaniam naui celeriter antecessit, ac deinde Regis Lusitanæ iussu, procerumq; rogatu, quamuis inuitus, in eadem provincia substitit. Xauerius autem, ut delatum ad eum est, confestim exsiluit gaudio, datoq; sibi tempore vix quod satis esset ad laceram attritamq; tunicam refarciendam, & salutandos fratres; cum legato postera die profectus est, immortales agens Domino gratias, quòd se denique voti compotem effecisset. Perpetuas quippè clades perentium ex ignoratione Dei, in vltimis regionibus, animarum, iam ante miserari, & messis potissimum Indicæ magnitudinem crebris consueuerat vsurpare sermonibus. Quin etiam per quietem non semel erat sibi visus, Aethiopem in humeros sustulisse vsque adeo ponderosum, ut ipsa oneris magnitudine

dine

dine excitaretur è somno mirè defatigatus, membrisque omnibus dolens. continuoq; rem omnem Iacobo Laini patefaciebat eiusdē cubiculi socio. Hæc igitur fuere nostris hominib⁹ Pōtificiæ missionis initia : Patresque in varia deinceps loca profecti, maiorem in modum aucta Societate, institutisque supplementi causa, tota ferme Europa collegijs, domibusve, res eas Deo duce atque adiutore gessere, quæ proprio, & quidē iusto volumine ipsæ per se ad enarrandum indigeant,

Ignatius plebi fame periclitanti succurrit.
Cap. XI.

NEque vero Ignatio & cæteris, qui remanserant Romæ, negotium defuit. Erat annus à Virginis partu M. D. XXXVIII. insignis annonæ caritate, ac per hyemem præcipue tanta frugum inopia, vt passim iacentes in publico pauperes frigore fameque confecti, miserandum in modum exspirarent. Quo spectaculo commotus Ignatius, tantæ calamitati sibi omni ope subueniendum putauit. Iamq; è Gar
N s zonijs